ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ„

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Ὑπὸ Εὐαρίστου Καρᾶνς)

(Ἱστορία ἑνὸς τραγικοῦ ἔρωτος)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αἷμα μαῦρο καὶ πυκνὸ ἄρχισε νὰ τρέχῃ.

—Ἐπρολάβαμεν, ἐψιθύρισεν ὁ Ρώκ

Ἐκκύταξα τὴν Μάρθα ποὺ παρακολουθοῦσε τά πάντα χλωμή καὶ ταραγμένη.

Ἐκάθητο κοντά μου καὶ τὰ ξανθὰ της μαλλιά μοῦ ἐχάϊδευαν τὸ πρόσωπο. Τὸ κεφάλι της ἀκουμποῦσε ἐλαφρὰ στὸν ὦμο μου καί ἡ ἀναπνοή της μὲ μεθοῦσε...

—Ὁ κόμης ἐσώθηκε, μᾶς εἶπε τέλος ὁ δόκτωρ. Πρέπει νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ δωμάτιό του. Δὲν θὰ τόν ἀφήσουμε καθόλου μόνον καὶ σέ λίγες μέρες θὰ εἶναι ἐντελῶς καλά.

Ἡ κόμησσα ἐταράχθη καὶ ἔφυγε γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της.

Σὲ λίγο ὁ κόμης ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς ἡμᾶς.

—Τὸ λογικὸν δὲν θὰ τοῦ ἐπανέλθῃ ἀκόμη, εἶπεν ὁ δόκτωρ, ἀλλὰ κίνδυνος δὲν ὑπάρχει πρὸς τὸ παρόν.

—Ἔδωσα θάρρος στοὺς ὑπηρέτας, εἶπεν ἡ Μάρθα ἐπιστρέφοντας. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ συνεκίνησαν γιὰ τὴν εἰλικρινῆ τους λύπη... Ὁ σύζυγός μου εἶναι τόσο καλὸς καὶ γενναῖος ὥστε θὰ ἦταν ἄδικο νὰ μὴ τὸν ἀγαποῦν.

Ὁ κόμης ἀφοῦ μετεφέρθη στὸ κρεβάτι του ἦταν καλλίτερα. Τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου του διορθώθηκε καὶ ὕπνος γαλήνιος τὸν κατέλαβε.

Ὁ Ρώκ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἀφίσει οὔτε λεπτὸ τὸ προσκέφαλό του μᾶς παρέσυρε ἀθόρυβα πρὸς τή γωνία τοῦ παραθύρου.

Πρόσεξα ὅτι ἡ Μάρθα ἀπέφευγε νὰ καθήσῃ κοντὰ μου καὶ αὐτὸ μ ἔκανε νὰ λυπηθῶ πολύ.

—Ἔ, λοιπὸν δόκτωρ, τί λέτε γιὰ τὴν κατάστασί του; ρώτησε μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἡ κ. Σαὶν Ρεμύ.

—Ἀπ' ὅτι ἤλπιζα, κυρία, τὰ πράγματα βαδίζουν ἀκόμη καλλίτερα. Ὁ ὕπνος του τὸν σώζει. Θὰ ξυπνήσῃ πολὺ πολὺ καλά.

—Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εἰσακούσῃ, ἀπήντησα.

Πράγματι στὰς ἕξη ὁ Σαὶν Ρεμὺ ἄνοιξε τὰ μάτια του, μᾶς ἐγνώρισε καὶ μᾶς ἔσυρε στὴν ἀγκαλιά του.

Αἰσθάνθηκα τὰ μαλλιὰ τῆς Μάρθας νὰ ἔχουν πέσῃ στὸ μέτωπό μου, ἀγκάλιασα τὸν φίλον μου καὶ ὑπεσχέθην στὸν ἑαυτό μου νὰ ἐπιταχύνω τὴν ἀναχώρησίν μου ἀπὸ τὸ μεγαρό του.

Ὁ κόμης ἄρχισε νὰ συνέρχεται.

Μᾶς ἔβλεπε καὶ τοὺς τρεῖς καὶ ηὐχαριστεῖτο.

Ὁ δόκτωρ Ρώκ ἐπλησίασε κι' αὐτός. Ὁ κόμης δὲν ἐλησμόνησε νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ, νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ νὰ τοῦ πῇ:

—Εἶναι ἡ δεύτερη φορὰ ποὺ ἐσώθηκα ἀπὸ σένα, Ρώκ.

—Καὶ τώρα μπορῶ νὰ φύγω εἶπεν ὁ δόκτωρ. Σᾶς ἀφίνω μὲ τὴν σύζυγό σας καὶ τὸν φίλον σας. Ξεκουρασθεῖτε ὅλη τὴ νύχτα καὶ αὔριο θὰ εἶσθε ἐντελῶς καλά.

***

Ὁ κ. Ρὼκ εἶχε φύγει πειὰ καὶ ὁ κόμης ἐκοιμᾶτο ἥσυχος.

Μὲ τὴν κόμησσαν δὲν εἴχαμε ἀνταλλάξει ὡς τὴ στιγμὴ αὐτὴ οὔτε λέξι. Καθήμεθα ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου.

Τὰ βλέμματά μας συνηντῶντο.

Ἦμουν μεταξὺ τοῦ φίλου μου τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ἐκείνης τὴν ὁποίαν τόσο ἀγαποῦσα. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος μὲ ἔτυπτεν ἡ συνείδησις, ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ ἔρως μοῦ ἔκαιγε τὰ σπλάγχνα μου. Πρώτη φορὰ αἰσθανόμουν τόση ταραχὴ στὴ ψυχή μου.

Ἡ Μάρθα ὤμμορφη ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ ἐκάθητο λίγα βήματα μακρυά μου. Τὸ μεταξωτό της φόρεμα ἔδειχνε ὅλες τὶς θεῖες καμπύλες τοῦ σώματός της καὶ τὰ μεγάλα της μάτια πέταγαν φλόγες.

Ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ καὶ ἔβαλα ἐπάνω στὸ στῆθος μου τὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσω.

Ἔξαφνα ἡ Μάρθα μὲ πλησίασε καὶ μοῦ εἶπε σιγά :

— Ὑποφέρετε, Κάρολε ;

— Ναί, τῆς ἀπήντησα ταραγμένος.

— Ὤ, ψιθύρισεν ἡ Μάρθα, ὑπάρχουν πόνοι τοὺς ὁποίους δὲν μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ θεραπεύσῃ.

— Ἔχετε δίκηο τῆς εἶπα. Ἔτσι εἶναι ἀκριβῶς.

— Εἶμαι ἀδελφή σας, ὅμως Κάρολε, καὶ σᾶς συμπονῶ !

— Σᾶς εὐχαριστῶ, εἶπα πικραμένος· θὰ προσπαθήσω πολὺ γρήγορα νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τὴν λύπην αὐτήν.

— Τί ἐννοεῖτε ;...

Τότε κι' ἐγὼ τὴν ἐπλησίασα καὶ τρέμοντας τῆς εἶπα :

— Μάρθα, μὴ μὲ περιφρονήσετε, ἂν σᾶς ὁμολογήσω τό ἔγκλημά μου. Ἐζήτησα Μάρθα, νὰ ληστεύσω, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσα. Μόρθα διῶξτε με· σᾶς ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τὴν δύναμι :

Ἐστάθηκα χωρὶς νὰ ἔχω τὴν τόλμη νὰ ἀντικρύσω ἐκείνην ποὺ προσέβαλα.

Περίμενα λίγες στιγμὲς ἀκίνητος στὴ θέσι μου, ἐνῶ ἡ ἥσυχη ἀναπνοὴ τοῦ κόμητος διέκοπτε τὴν ἡσυχία.

Ἡ Μάρθα δὲν εἶπε λέξι. Ἐσήκωσα τέλος τὸ κεφάλι μου καὶ τὴν κύτταξα κατάματα.

Ἐκάθητο στὸ κάθισμά της καὶ ἔκλαιγε σιγανά.

Ἔνωσα τὰ χέρια μου καὶ τῆς ἐψιθύρισα.

—Συγχωρεῖστε με Μάρθα εἶμαι ἔνοχος καὶ θὰ φύγω γιὰ πάντα.

—Κόρολε, Κάρολε, ἀπήντησεν τρέμοντας, ἂν φύγετε, θὰ πεθάνω!

Μόνον ἄνθρωπος τυφλὸς ποὺ βλέπει ἔξαφνα τὸ φῶς, ἔδοκίμασε τὸ αἴσθημα, ποὺ αἰσθάνθηκα ἐγὼ ὅταν ἡ κόμησσα μοῦ εἶπε τῆς λέξεις αὐταῖς

Μήπως ἄραγε δὲν ἄκουσα καλά;

Ἀγαπήσατε ποτὲ, ὅπως ἐγώ, σεῖς ποὺ διαβάζετε τῆς λίγες αὐτὲς γραμμές;

Αἰσθανθήκατε ὅπως ἐγὼ τὸν ἔρωτα ποῦ κάμνει νὰ ληστεύετε τὸν φίλον, τὴν πατρίδα, τὴν φιλίαν τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτόν σας; Αἰσθανθήκατε τὸν θεῖον αὐτὸν ἔρωτα;

Ἡ Μάρθα δὲν τολμοῦσε νὰ μὲ δῇ πειά.

Ὁ κόμης ἐκοιμᾶτο ἀδιακόπως

Δὲν αἰσθανόμουν πλέον τύψεις τῆς συνειδήσεως. Ἐκτὸς, ἀπὸ τὸν ἔρωτα τίποτε ἄλλο δὲν αἰσθανόμουν, δὲν ἐσκεπτόμουν.

Ἡ ἡμέρα ἄρχισε νὰ φωτίζῃ ὅταν ἡ κόμησσα ἐσηκώθη καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου. Πέρασε μπρὸς μου καὶ μὲ ἐκύτταξε δειλά. Τὴν ἀκολούθησα πατῶντας στὴς ἄκρες τῶν ποδιῶν μου.

Περάσαμε τὰ δωμάτια καὶ φθάσαμε στὸ προαύλιο... Εἶδα ἔξαφνα ὅτι ἡ κόμησσα ἑτοιμάζονταν νὰ εἰσέλθῃ στὸν κοιτῶνα της. Χωρὶς νὰ θέλω ἐφώναξα :

Ἡ Μάρθα τρομαγμένη γύρισε καὶ μοῦ εἶπε :

— Τί ζητεῖτε φίλε μου ;

Γονάτισα καὶ τῆς εἶπα :

— Πέστε μου, πῶς δὲν ὀνειρεύτηκα.

— Σηκωθεῖτε, Κάρολε, ψιθύρισεν ἡ κόμησσα. Μπρὸς στὸν κ. Σαὶν Ρεμὺ ὀφείλουμε καὶ οἱ δυὸ νὰ γονατίσουμε. Ἐλησμόνησα ἐγὼ ὅτι εἶμαι σύζυγος του σεῖς δὲ ὅτι εἶσθε φίλος του.

Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια αὐτὸ Μάρθα, εἶναι ἀλήθεια ὅτι μὲ ἀγαπᾶτε...

— Μάλιστα, Κάρολε. Εἶχα ὅμως τὴν ἀδυναμία νὰ σᾶς τὸ ὁμολογήσω. Σᾶς ἀγαπῶ μὲ ὅλη μου τήν ψυχή, ἀλλὰ ὀφείλω νὰ σεβασθῶ τὸ ὄνομα ποὺ φέρω ἔστω καὶ ἂν πρέπει ν' ἀποθάνω χάριν τοῦ καθήκοντος.

— Ὦ μὲ ἀγαπᾶτε ἐπὶ τέλους, ἐφώναξα, δὲν αἰσθάνομαι πειὰ τὸν ἑαυτόν μου μόνον στὸν κόσμον...Ὁ Θεὸς εἶνε ἀγαθός.

Ἡ κόμησσα πῆρε τὸ χέρι μου στὰ δικά της καὶ μοῦ εἶπε :

Συναντηθήκαμε μοιραίως στὴ ζωὴ καὶ μόλις σᾶς εἶδα, σᾶς ἀγάπησα Σᾶς ἀγάπησα χωρὶς νὰ μὲ τύπτῃ ἡ συνείδησίς μου γι' αὐτό· τρέφοντας πάντα τὸν ἴδιο σεβαμὸ πρός τὸν κόμητα. Ἀπὸ χθὲς κατάλαβα ὅτι καὶ σεῖς συμμερίζεσθε τὸν ἔρωτα αὐτόν. Κάρολε, δὲν πρέπει νὰ φθάσουμε μέχρις ἀτιμίας. Προτιμότερο νὰ χωρισθοῦμε παρὰ νὰ μᾶς βαρύνῃ ἡ ἐντροπὴ τῆς ἀτιμίας. Σᾶς μιλεῖ ἡ καρδιά μου, ἡ ὁποία σᾶς ἀνήκει. Ὁρκισθῆτε μου, ὅτι θὰ σεβασθῆτε τὴν σύζυγον τοῦ φίλου σας.

—Μάρθα, σᾶς ἀγαπῶ, Μάρθα, τὸ ὁρκίζομαι.

Ἡ κόμησσα μοῦ ἔδωσε τὸ χέρι της στὸ ὁποῖον ἤγγισα τὰ θερμὰ μου χείλη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα κρότον ἐκεῖ κοντὰ καὶ γύρισα ἀπότομα νὰ δῶ.

Ἡ κόμησσα ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιό της, ἐνῶ ἐγὼ ἔμενα μόνος στὸ προαύλιο...

***

Γύρισα σὲ λίγο στὸν θάλαμο τοῦ κόμητος Σαὶν Ρεμύ μὲ τὴν καρδιὰ ταραγμένη.

Εἶδα νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ προαυλίου ὁ δόκτωρ Ρώκ. Τὸ πρόσωπό του ράνηκε αὐστηρὸ καὶ σοβαρό. Ἐπλησίασε πρὸς τὸ κρεβάτι καὶ μὲ ρώτησε μὲ τὸ βλέμμα του.

—Ὁ κόμης ἡσύχασεν ὅλη τή νύχτα, τοῦ ἀπήντησα σιγά. Νομίζω ὅμως πῶς ὁ ὕπνος του παρατείνεται παρὰ πολύ.

— Δὲν τὸν ἀφίσατε καθόλου μόνον;

—Οὔτε στιγμὴν εἶπα.

—Αὐτὸ τοῦ προέβλεπα συνέβη, εἶπεν ὁ Ρώκ.
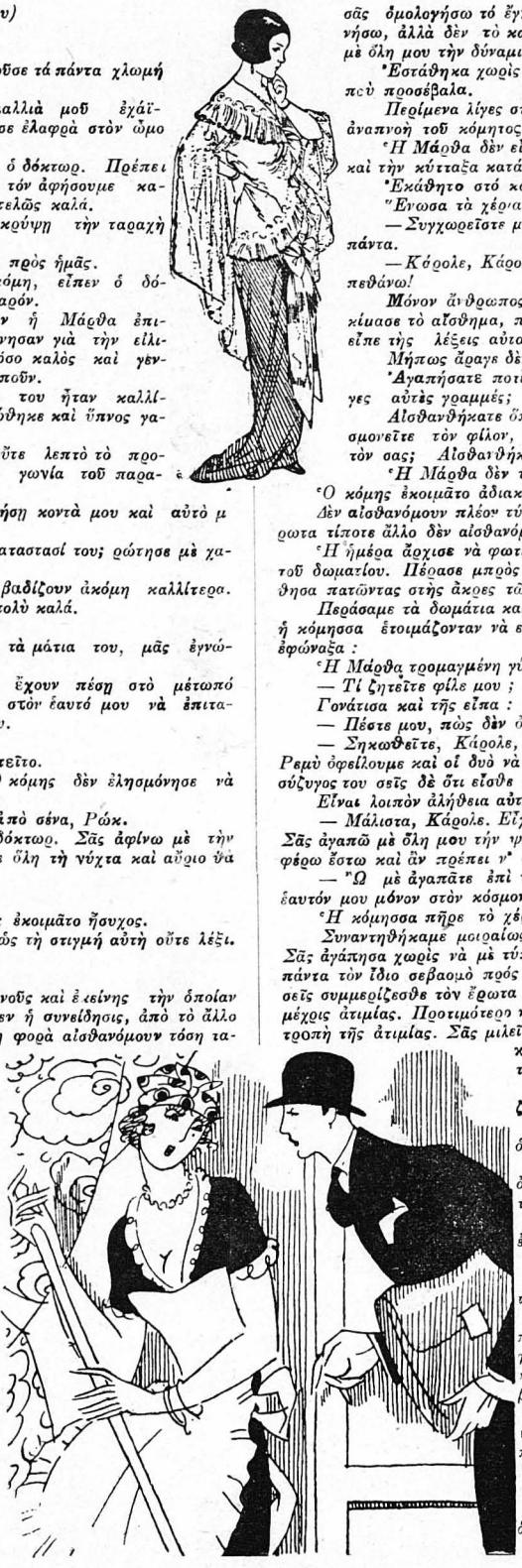
(Ἀκολουθεῖ)